

הכלבים של ליאורה

כל מי שרואה חתיכה לא־נורמלית מסתובבת ברחוב דיזגוף בתל-אביב בחברת צמד כלבי־רועים אנגליים משועים, אפגניים, כלומר, שיידע שעסק לו עם ליאורה אבינר.

וליאורה אבינר, כדאי לדעת, היא לא סתם בחורה עם כלבים, אלא היא שח־קנית של ממש, שמאחוריה תארים אקדמאיים שלא היו מבישים אף אחד — החיפץ הוא הנכון.

ליאורה נולדה לפני כ־יובל שנים בתל-אביב, אבל במשך עשרים השנים האחרונות בילתה באירופה ובאמריקה.

כי עוד כשהייתה ילדה קטנה החליטו האבא שלה והאמא שלה, מסיבות הידועות להם בלבד, לעזוב את הארץ, וכמובן שלקחו את ליאורה איתם. כשגדלה קצת, והתייצבה ברשות עצמה, עזבה את אירופה ונסעה לארצות-הברית, שם התמקמה לה במערב-התיכון ולמדה בימיו סרטים דוקומנטריים טלוויזיה ותיקשורת-המונים, באוניברסיטה של וויסקונסין.

כשסיימה את הבי.איי. והאמ.איי. שלה החלה לעבוד עבור הטלוויזיה הלימודית האמריקאית בנימוי סרטים דוקומנטריים, וגם — ובעיקר — במישחק.

לפני ארבעה שבועות, הגיעה ליאורה ארצה, והתמקמה לה בחברת ארבעת האפגניים היפהפיים שלה, הזכר ווינדפילד איאן מקדולגלס ותקבה ווינדפילד ליאורס מונה-ליזה ושני גוריהם — שעדיין אין להם שמות, אך ליאורה מציעה אותם כבר למכירה במחיר 800 דולר האחד — במלון גראנדי-ביץ' בתל-אביב. וכך מתגוררים להם הכלבים בחדר אחד של הסוויטה המפוארת ששכרה במלון, ואילו ליאורה עצמה וידידה הבמאי יוסף ("ספּו") מילוא מתגוררים בחדר השני. גולת-הכותרת של ביקורה בארץ, עד היום, היא ללא-ספק זכיותו של איאן מק'דולגלס בכל המקומות הראשונים בתחרות-הכלבים שנערכה בשבוע שעבר באשקלון.

ליאורה ופפו והאפגנים
גור ב־800 דולר

היא היתה סטודנטית צעירה ושק־דנית. לא־כליכך יפה, אבל גם לא־כליכך מכווערת. ליאורה נדמה היה, כאילו מעיי־ניה נתונים ללימודיה האקדמאיים, לספ־ריה שבני-הכרס, למחברותיה העמוסות לעייפה ובעיקר לצבירת תארים.

אבל הסטודנטית הצעירה, שלימים הפ־כה לעיתונאית-מתחילה, הסתירה את סו־דה מפני כל אותם שניסו בתוקף לברר מה

הדרך לעיתונאות

סוגה בגברים

מסתתר מאחרי המשפטים כבדיהמיסגרת שחבשה לעיניה.

שכן הסטודנטית שלנו, אתם מבינים אהבה בנוסף ללימודים גם גברים. לא אחד-אחד חלילה, אלא הרבה, ובכמות. וכל המרבה — הרי זה משובח.

כדי לספק את יצריה הגואים היתה העיתונאית-המתחילה מראינת צעירים שיד להם וחלק בעולם הבידור או הכתיבה, או כל הקשור בזה, ומה שיצא לה מזה היה המון שמאלץ מתנחנח ומתלקק, שגורר לא־פעם גליי־צחוק אמיתיים מת־גלגלים אצל המרואיינים עצמם.

ליזה

לביהזבה

היה לה לביהזב שלא מהעולם הזה, ובי בית הערבי שלה במושב הגרמנית ב־ירושלים נערכו המוני מסיבות, וכל יתר־מייבהויהמה הסבו על שולחנה מדי פסח בפסחו, כדי לקיים סדר כהילכתו.

מי שהפרוטה היתה נדירה בכיסו, תמיד יכול היה להיות סמוך־ובטוח שליזה ב־בעלת בוטיק ליזה ששכן מול קפה טעמון, מעוז הבהויהמה בבירה. לא תגיל לו ללכת לאיבוד. היא אף פעם לא אמרה לא למי שדפק על דלתה וביקש מקום ללון.

הבוטיק שלה התחרה לא־פעם בקפה טעמון הסמוך, ואני מכירה המון אנשים שעד היום מסתובבים עם בגדים שהיא תיכננה עבורם, ואשר תמורתם לא שול־מה מעולם.

אבל כמו בכל הסיפורים — אנשים עם לביהזב בדרך־כלל לא יוצאים כשידם על העליונה, וגם לליזה היו כל מיני חברים לא־עליונה. נדמה שעליה המציאו את הפסוק: עם חברים כאלה, לא צריך אויבים. ובכן, אין לי מושג אם זה בגלל החבי־רים האלה, או בגלל שסתם נמאס לה, אבל יום אחד קמה ליזה, ארזה את הפק־לאות, מכרה את הבוטיק ונסעה לה ל־לונדון. לא עבר יום, והיא פגשה שם, בקפה הנגב הישראלי שבפינגשלי־רוד, בי צעיר ישראלי בשם רמזי אליהו.

לא חלפו שבועיים־ימים מיום הפגישה, וליזה נישאה לרמזי בנישואין אזרחיים, באולם־היער שבהאמסטד, לתדהמת ידי־דיה ובני־משפחתה. אבל ליזה באה מי־מישפחה מסורתית, לכן ססה מייד ארצה, וכאן ערכה חופה מיספר שתיים, הפעם כדת משה וישראל, למען ההורים.

אחר־כך חזרה ללונדון עם בעלה, שהוא מנהל הנותיהאופנה הנוודעת לורד ג'וזף

הדוגמנית

מיספר אחת

בחיי שאני לא יודעת איך פיספסנו אותה, את זיגי בקר, הדוגמנית הגרמנייה הי־משגעת בת ה־19.

כי זיגי, בעלת פני המלאך התמימים, סיימה זרעיה סידרת־צילומים בכמה מי־ארצות הים־התיכון, ביניהן מרוקו, ספרד, יוון, וגם בארצנו הקטנטונת היתה, זיגי, שגולדה בצפון־גרמניה בלידת־מלקחיים שנמשכה שמונה שעות, היתה ילדה מכווערת מאוד, עם עין אחת ב־אוף־סייד.

עדיכדי־כך מכווערת היתה, שהאמא שלה אמרה שכל העסק לא היה כדאי.

אבל הברווזון המכווער הזה גדל, והיה לברבור יפהפה כפי שאתם יכולים לר־אות במרעיכסם. לזיגי, שעד לפני כ־11

שבקארנבייסרטי, ועל הצלחה הפנטסטית שלה אני הולכת לספר לכם.

כי ליזה הפכה המתכננת של הלונדון טוב, שהוא יצרן־בגדים ידוע המספק סחור־רה לקארנבייסרטי ולקניגס־רוד. הבג־דים שהיא תיכננה גם הולבשו על דוגמניות וצולמו לעיתוני־אופנה כמו סוונסין ונובה, וזה לא צחוק, תאמינו לי.

אבל כל זה עוד כלום לעומת מה שבא מייד. כי השבוע הוציאה ליזה לאור את גולת־הכותרת של יצירתה: בן־זכר, ש־נולד במולד טוב בבית־החולים האוניבר־סיטאי שביוסטון לונדון, וכמו שאני וכל שאר החברים שלה מכירים אותה, היא תחילה אידישע־מאמע אמיתית, מכל הלב. המרוויח העיקרי מכל העסק הזה יהיה התינוק שלה, בנה אני בטוחה.

יש ביטחון -

ויש ביטחון

הוא בן לאחת ממשפחות התעשיינים בארץ. בהתחלה הוא היה סתם הבן של אבא שלו, אחר כך הוא התחיל לעבוד במיפעל עם האבא, עלה במהירות בסולם הדרגות, עד שהגיע להיות מנהל המיפעל הגדול. בינתיים הוא התחתן, נולדו לאבא שלו שתי נכדות, והכל נראה כאילו לקוח היה מהסיפורים הידועים על הילדים הטובים מהמישפחות הטובות.

עד שבאה מילחמת־יום־הכיפורים. את־ריה החליט הבחור, כי לכסף אין ערך, לעסק של האבא אין ערך, לתעשייה אין ערך — צריך רק להגן על המולדת. א־שתו היתה גאה מאוד, כאשר חזר הביתה וסיפר לה שחתם קבע, והשליך את העסקים מאחוריו. סופית. היא המשיכה להיות גאה בו מאוד, עד שלפתע החלו מגיעים אליה הסיפורים.

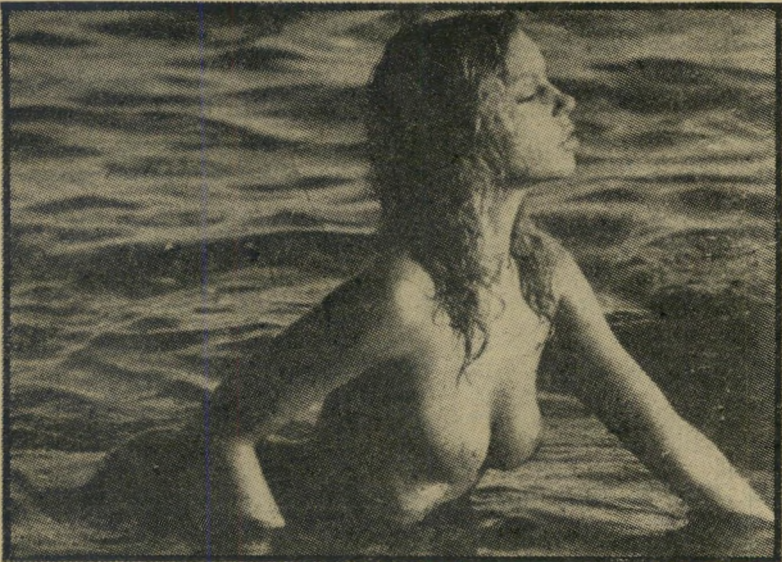
לאט־לאט התברר, כי הוא באמת חתם קבע, אבל לא בגלל המדים שלו כמו בגלל מדים של היילית צעירה ויפהפיה, שאותה הכיר במילחמה, ושהפכה לחיות מוכירתו. לאשה היתה סבלנות. היא המתינה שנה שלמה, מבלי לפתוח את הפה. אבל ביום־הכיפורים, עם סיומה של שנת־הקבע פשט הקצין את המדים.

גם למפקדים שלו, וגם לחיילת, הוא הסביר כי, פשוט, אשתו הגיעה למסקנה שהתעשייה קצת יותר חשובה מהביטחון. וביטחון המישפחה יותר חשוב מכל ביט־חון אחר שהוא.

חודש היתה אחות רחמניה, נמאס בשלב מסוים להציע מיטות ולהחליף סירים, והיא החליטה להמיר את החלוק הלבן ב־לבוש חווה.

מה שיצא מזה היה פירסום מפתיע לא־נורמלי ברחבי גרמניה, וזיגי הפכה בן־לילה לדוגמנית מיספר אחת.

לא רק זה — אלא שהיא גם הוזמנה על־ידי סוכנות־הדוגמניות הידועה של ה־אמריקנית אוילין בקר לארצות־הברית, ובדיוק כמו פנינה רוזנבלום שלנו, היא מקווה לכבוש שם את השוק. תחכונני, פנינה, מחכה לך תחרות קשה.

זיגי בקר
ברווזון מכווער